

Zítřek KSM BRNO

Únor 2006 Číslo 2 Ročník 2

„Proletáři všech zemí, spojte se!“

Přečti a dej dále!

Občasník pro členy a sympatizanty klubu Komunistického svazu mládeže *Jiskra*

LLL párty!!!

Druhý víkend v lednu se jako každý rok uskutečnil v německém hlavním městě tradiční série akcí, tzv. *Lenin, Liebknecht, Luxemburg, (LLL) party*, organizovaná k uctění památky vůdce světového proletariátu V.I.Lenina a zakladatelů komunistické strany Německa Rosy Luxemburgové a Karla Liebknechta, kteří byli s vědomím a souhlasem tehdejší sociálnědemokratické vlády zavražděni polovojskyněmi jednotkami *Freikorpsu* v roce 1919. Naše delegace z klubů KSM Brno Jiskra, Pro Brno a klubu SZM Bratislava vyrazila v pátek večer z Brna vlakem do Tábora, kde jsme strávili noc, a druhý den ráno společně se soudruhy z Tábora pokračovala autobusem do Berlína. Když jsme z autobusu vystoupili poblíž německého parlamentu, čekali tam na nás již soudruzi ze *Solidu* (mládež PDS) kteří nás provedli centrem města. Po prohlídce města následovala večere a noční kladení věnců a sborové zpívání internacionály v němčině, angličtině, češtině a slovenštině u obřího centrálního památníku Rudé armády ve východním Berlíně. Sobotní den jsme pak zakončili na místní komunistické diskotéce. Když jsme se ve dvě ráno vraceli zpátky na ubikace, podařilo se nám ještě v ulicích východního Berlína zabloudit, ale i to dopadlo našťastí dobře. V neděli ráno jsme se pak, vyzbrojeni rudými prapory, vydali na vlastní LLL demonstraci. Většina z nás tak velkou demonstraci ještě neviděla a tato akce má skutečně pověst jedné z nejmohutnějších manifestací levice v Evropě. Kolosálnímu množství účastníků odpovídala i důkladná organizace pochodu. Členové z KSM byli po dohodě přičleněni ke kontingentu SDAJ (mládež DKP), „zaštitěný“ masivním radiovozem, z něhož se ozývala hudba přerušovaná politickými projevy. Když se celý had pochodujících, třepetajících se rudými prapory dal do pohybu, vykročili jsme i my. Každého jednoho z nás prodechnul sváteční pocit účasti na správné věci – ne netruchlili jsme, naopak pronikal námi pocit radosti a síly, s níž jsme kráčeli vstříc nejen symbolům slavné minulosti, u kterých položíme věnce, ale především lepší budoucnosti. Kéž by příští LLL akce nebyla jen krásnou poctou a vzpomínkou na padlé revolucionáře, ale pochodem k 1.výročí nové světové socialistické revoluce!

Únor 1948

Šest' februarových dní v ktorých zvíťazil pracujúci ľud Československa vedený KSČ nad silami buržoáznej reakcie, ktorá sa pokúsila kontrarevolučným pučom rozvrátiť ľudovodemokratické zriadenie. Boj medzi robotníckou triedou a buržoáziou o ďalší smer vývoja v republike, boj o otázku „kto z koho“ bol hlavným triedne politickým zápasom rokov 1945 až 1948. Robotníckej triede, na čele ktorej stála KSČ, sa darilo neustále upevňovať a posilňovať svoju moc. Predstavitelia buržoázie, ktorí zaujímali vedúce postavenie v národnosocialistickej, ľudovej a slovenskej Demokratickej strane, si na začiatku roku 1948 jasne uvedomili, že komunisti v budúcich parlamentných voľbách získajú väčšinu národa a že potom republika jednoznačne vykročí na cestu k socializmu. Vo vedení týchto troch strán dozrel plán vyvolať vládnu krízu, spôsobiť tak demisiu vlády, po ktorej by nasledovalo menovanie úradnickej vlády. Bol to pokus o kontrarevolučný puč, ktorý mal násilnými prostriedkami zabezpečiť prevahu buržoázie a potom obnoviť v ČSR kapitalizmus. Dvanásť ministrov uvedených strán podalo 20.2. 1948 demisiu, a tak vyvolali vládnu krízu. Pretože demisiu podala menšina členov vlády, neprestala vláda ako celok existovať. Komunisti vytyčili preto zákonnú požiadavku, prijať demisiu a vládu doplniť ľuďmi, ktorí sú ochotní plniť vládny program. Zjazd závodných rád, generálny štrajk, vytvorenie ľudových milícií a všetky mohutné akcie februarových dní ukázali úplnú jednotu, zomknutosť, vôľu a rozhodnosť robotníckej triedy, ktorá na čele s KSČ zjednotila okolo seba všetok pracujúci ľud. Akčné výbory Národného frontu urobili očistú strán a masových organizácií a tak sa vytvoril obrodnený Národný front, základ, z ktorého bola doplnená vláda. 25.2. 1948 bola prijatá demisia reakčných ministrov a vláda bola doplnená novými členmi. Vládna kríza bola vyriešená v duchu ústavných a parlamentných zvyklostí. Zjazd roľníckych komisií 29.2. 1948 vyjadril v mene roľníkov plnú podporu novej vláde. Februarové víťazstvo znamenalo zakončenie tej etapy revolučného procesu, v priebehu ktorej sa ľudová demokracia v ČSR stala formou diktatúry proletariátu. Moc robotníckej triedy sa upevnila a rozšírila, buržoázia bola pozbavená akéhokoľvek podielu na politickej moci. Od tohto okamihu sa v ČSR začal budovať socializmus.

M. Bilý ČRTA

O eutanásii a svobode...

Takže „naši“ konzervatívci znovu vystrkujú rúžky a zase vehementne stavia otázku povolení euthanasie. Ve skutočnosti naopak - je treba postaviť otázku, prečo by inštitút asistovanej sebevraždy nemal existovať. Základní svobodou a predpokladom svobody človeka je podľa našeho názoru absolútna voľnosť nakládať sa svým životom dle svého uvážení. Bylo to křesťanství, které jako nástroj sociální kontroly feudální společnosti mistrovalo celá staletí život člověka od kolébky do hrobu a dokonce i za něj. Církev si o soběvala a osobuje, spolu s nárokem na absolutní pravdu, také právo na absolutní řízení každého kroku na pozemské pouti, na reglamentaci toho, co je dobré a zlé. V křesťanském pojetí život nepatří člověku, ale Bohu, *respektivě vykladačům jeho vůle*. V tomto tradičním pojetí Člověk je křesťan - kdo není křesťanem, není ani člověkem. Eutanásie vadí proto, že rozbíjí jeden ze základních predikátů křesťanství-vrací rozhodování o SVÉM VLASTNÍM ŽIVOTĚ zpět kam patří, tedy do rukou individua. Je základním právem člověka zacházet se svým životem svobodně a suverénně. Ukončení života NA VLASTNÍ ŽÁDOST

Co se děje ?

AKCE

15. 2., 17.30, 29. 2., 17.30,
Praha Rudá univerzita
3. 3., Praha
Pražský ples
4.3., Praha
Start volební kampaně
19. 3.
Den proti válce a okupaci

SPOLEČENSKÝ VEČER KSČM

Dělnický dům Brno-Židenice,
sobota 11.března 2006 v 19 hodin.
Srdečně zve MěV KSČM a LKŽ
Dobromysl.
Více informací na:
ksmbrno@seznam.cz

Citát:

Marxovo učení se v celém civilizovaném světě setkává s nesmiřitelným nepřátelstvím a nenávistí veškeré buržoazní (jak oficiální, tak i liberální) vědy, která spatřuje v marxismu něco jako "škodlivou sektu". Jiný postoj se ani nedá očekávat, neboť ve společnosti vybudované na třídním boji nemůže žádná "nestranná" věda o společnosti existovat. Veškerá oficiální i liberální věda tak či onak hájí námezdní otroctví, kdežto marxismus vypověděl tomuto otroctví nemilosrdnou válku. Očekávat, že ve společnosti námezdního otroctví bude věda nestranná, je stejně bláhové a naivní jako očekávat, že by továrníci zůstali nestranní, kdyby šlo o zvýšení dělnických mezd na úkor kapitalistického zisku.

je výrazem konečné lidské svobody, je přeseknutím pobytu, ztrativšího smysl, Heideggerova „tubytí“, které nemocí, bolestí, či racionální úvahou smí být ukončeno. Nikoli „předčasné“, neboť nerealizovaná potencialita je jen chiméra vznášející v oparu fantasmie. Nemůžeme si vybrat místo, čas a podmínky do nichž se rodíme, jsme bez možnosti volby vržení tady a teď do světa, ale můžeme si zvolit místo, čas a podmínky svého odchodu. Je to dar, který člověk vlastní, neboť jen on tak může VOLBOU porušit přírodní koloběh nesmyslnosti, může potvrdit sebe samého jakožto absolutně metafyzicky svobodný subjekt. Odložme tedy konečně autoritářskou církevníkou veteš páchnoucí středověkem, byť balenou do sladkých řečí o „posvátnosti“ a „nedotknutelnosti“ lidského života, do muzea, vedle kolovratu a bronzové sekry, kam jediné patří. Slavný spisovatel a radikální demokrat N.G.Černyševskij ve svém románu „Co dělat“ považoval právo a schopnost každého jedince zvolit si svobodný, nesentimentální odchod ze života, za jeden z rysů „nových lidí“, osvobozených od nesmyslných předsudků. Proč se však obracet jen k literatuře: Sokrates vypil bez mrknutí oka číši bolehlavu, Seneca si podřezal žíly, a své ženě následující jeho příklad podle Tacita pravil: „*Ukázal jsem ti na útěchy života, ty raději volíš krásnou smrt. Nebudu závidět tvému příkladu. Budiž odhodlanost v tak zmužilé smrti u nás obou stejná, více však slávy v tvém skonu*“. Marcus Aurelius ve svých „Hovorech k sobě“ konstatuje „*jak by jsi smýšlel o životě, kdybys byl již na odchodu, tak jej můžeš žít už teď. Ale jestli ti to nedovolují překážky, zanechej života, ale tak abys netrpěl. Je tu dým, proto odcházím*.“ (S.Kn., 29.) *Strach ze smrti, vytěšňování vědomí přirozeného konce života, kult mládí ve společnosti s největším podílem starců v dějinách, jev stejně směšný jako absurdní, je pouze důkazem dekadence a slabosti umírající euroamerické civilizace. Vlastní neschopnost důstojně žít, vytvářet „svůj“ projekt vlastního bytí a pak důstojně odejít, snaha vnucovat SVĚ hodnoty jiným jako absolutní, „nadlidské“ pravdy - jen to vyjadřují hysteričtí odpůrci práva na vlastní uvážený odchod ze života. Eutanásie, obecněji odchod ze života, který je racionálním rozhodnutím, je znakem duchovní síly, nikoli slabosti, je potvrzením nejvyšší hodnoty lidské volby, nikoli jejím popřením. Dostojevskij ve svých „Běsech“ spojil svobodu se zabít s ateismem a ztrátou morálky. Hrdina „Běsů“ Kirillov, socialista a nihilista, se chtěl stát Bohem skrze toto osvědčení své svobodné vůle a tím spáchal podle slavného spisovatele velké kacířství, neboť porušil boží záměr. Podle našeho názoru však nezaslouží odsouzení Kirillov, ale naopak ti lidé, kteří nejsou schopni svobodně uvažovat a zejména to nedovolují*

ani jiným. Jsou to ti, kteří potřebují v náhradu za náhrázkovitě „naplnění života“ být stále někomu či něčemu „odevzdáni“, kteří vyžadují od samozvaných „věčných“ autorit stálou reglementaci a autoritu, lidé kteří se neodvážejí projevit svou svobodnou vůli, ani na prahu vlastního hrobu a tuto SVOU DUCHOVNÍ UBOHOST a závislost VNUCUJÍ I OSTATNÍM.

Proč jsem se rozhodl kandidovat za KSČM v letošních volbách

Životní cesty každého z nás nejsou přímočaré, samozřejmě až na světlé výjimky. Takže i moje cesta byla složitější. Po nástupu do práce jsem se o politiku moc nezajímal. Časem jsem se ale začal zajímat o politické dění v naší republice. Soudruzi, přátelé, kamarádi, je mi smutno, protože jsme zjistili, že současný kapitalistický systém je nastaven totiž tak dokonale, že člověka pasuje do podoby „moderního otroka“, který nemá mít mnoho času přemýšlet o politických vizech. Skončíte školu a musíte někde bydlet. Současný systém radí, vezmě si hypotéku na 20 nebo 30 let, no a pak se 20 či 30 let strhejte a bojte se, že přijdete o práci a nebudete moci splácet byt. A s tím se spojuje i to, že Vás nesmí napadnout vyjadřovat nějaké levicové názory, protože jinak byste byli bez místa sakra rychle. Takže ač je to s podivem, mé politické dozrávání urychlilo to, že jsem díky působení v živnostenské sféře, jako stavař, měl větší možnost začít přemýšlet „bez strachu“, že mě vyhodí z práce. A tak moje kroky po malých krůčcích pomalu, ale jistě směřovaly do KSČM, do které jsem nakonec vstoupil. Neměl jsem to zpočátku jednoduché – ať už kvůli tlaku okolí, výsměchu, místy i trapným hrubým urážkám, které jsem se snažil vyvrátit, někdy i s málo chladnou hlavou. V současné době ale myslím, že všichni rozumní lidé kolem mne již chápou, proč jsem se vydal touto cestou. Proto nechci jen nečinně stát opodál a jen doufat, ale také přiložit ruku ke společnému dílu, při plnění programu komunistické strany. Tím, že kandiduji za KSČM, chci také poslat vzkaz všem mladým, který by měl znít „*jsem věkově jeden z Vás a chci řešit Vaše problémy*“. KSČM toto řešení má a uznejte sami, kdo jiný než mladí by měli řešit problémy mladých“. Mladí a tím myslím mladší než jsem já (je mi 27 let) se narodili a začali brát rozum až v době, kdy v naší zemi vládla tzv. demokracie bez jakýchkoli zábran. Do jisté míry se k nim řadím i já. Ale mediální tlak v současné době a před 10 a více léty, kdy jsem já byl „náctiletý“, se s tím nedá srovnávat. Současným vládcům se prostřednictvím médií podařilo v mysli mladých nastavit rovnítko mezi fašismem a komunismem. Takovým extrémním případem je můj mladší kamarád „náctiletý“ Petr, který, když jsem ním mluvil, tak jsme mu řekl, že jsem komunist, ta na mě vyhrkl „Ale Přemku, ty

nemůžeš být komunist, to jsou přece tyrané, kteří zotročovali a vyvražďovali celé národy!“ Po podrobné debatě s Petrem jsme potom zjistili, že neví, co nebo kdo je komunist a komunismus, že vychází jen ze znalostí získaných na základní škole. Podle mne je naprosto nepřipustné označovat takto komunisty, kteří za války bojovali a umírali za svět bez fašismu, bez vykořisťování. Komunisty, kteří léta trpěli v nacistických koncentračních táborech, ale samozřejmě neméně i ty, co pak dlouhá léta v těžkých podmínkách budovali naši zemi a také v ostatních státech bývalého socialistického tábora novou, vyšší formu společnosti, často za nasazení všech svých sil i za cenu ztráty osobního života; s jedinou vizí, aby se jejich děti a vnuci měli lépe. Na tyto lidi nikdo nesmí plivat a házet špinu a už vůbec ne označovat je za vrahy a fašisty!!! Obrana proti tomu je jediná a to s dnešní mládeží hovořit, o což se ze všech sil snažím. Tím, že můj věkový odstup od dnešních „náctiletých“ je menší, než třeba jejich učitelů v základních a středních školách, mám lepší podmínky. O tom, že naše společné snažení v tomto směru má smysl svědčí i to, že funguje Komunistický svaz mládeže. Doufám že mladé přesvědčím, že přijdou a přečtou si program naší strany. No a kdo ví, třeba půjdou i k volbám a vhodí lístek pro sociálně spravedlivější svět. A pokud tím, že kandiduji do komunálních voleb a jak vystupuji přesvědčím mladé, aby začali přemýšlet o tom jak to dnes vypadá v naší republice, budu naprosto spokojený. Chtěl bych se také pokusit vytvořit nový širší dialog o našem vnitřním vzdělávání, nejen o naší zemi, o jejím směřování a vývoji. Dát lidem informace, které se jim přes oficiální média nedostávají a podat lidem pomocnou ruku. Zjednodušeně řečeno, docílit toho aby každý, kdo má oči otevřené viděl, že komunisté stojí na jeho straně, na straně všech „lidí práce“, lidí kteří chtějí žít a ne živořit. To je velký úkol na hodně dlouhou štači, ale musíme touto cestou jít. A musíme začít u sebe v naší straně. Nesmíme zapomenout stavět i mezigenerační mosty, pevná spojení, uvnitř naší strany, držet pevně po hromadě i když můžeme být s částí flexibilní, a také můžeme mít na různé dílčí věci různé názory, musíme v tomto hlavním stát pevně bok po boku s ostatními členy strany, protože jen pevná a sevřená komunistická strana může prorazit pancíř vykořisťovatelského kapitalismu a jít směrem ke spravedlivějšímu světu, světu socialismu!

Přemysl Morávek
Brno-Řekovice, KSM Jiskra

Klub Komunistického svazu mládeže *Jiskra*

Křenová 67, 602 00 Brno

Každý čtvrtek, III. patro, místnost č.405

Tel: 776772313, 723160587 ksmbrno@seznam.cz www.ksm.cz

Zítřek-občasník pro členy a sympatizanty klubu Komunistického svazu mládeže Jiskra

Vyšlo 1.2.2006, počet výtisků: 100, Šéfredaktor: Jan Ševčík, redakční rada: JŠ, PRŠ, VN, JH.

Redakce ne vždy souhlasí s názory mimoredakčních autorů.

